

Arrest

nr. 73 721 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 november 2010 adviseert de ambtenaar-geneesheer dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is voor een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst.

1.3. Op 16 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker ter kennis werd gebracht op 29 maart 2011, en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13/08/2010 werd ingediend door :

T., Z. (R.R.: (...))

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen :

Het aangehaalde medische motief kan niet aanvaard worden om het verblijf van betrokkene te regulariseren in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. In het verzoekschrift wordt voor T., Z. medische redenen aangehaald en legt hij ter staving medische attesten voor. De ambtenaar-geneesheer evalueerde deze gegevens op 03/11/2010 (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde : "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt mijns insziens geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in Oostenrijk. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van overname, Oostenrijk."

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Hij betoogt wat volgt:

“Verzoeker haalt een eerste middel uit de schending door de Belgische Staat van de materiële motiveringsverplichting ex art. 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991.

i. M.b.t. de beoordeling van de psychische klachten van verzoeker

- De ambtenaar-geneesheer stelt dat niet blijkt dat verzoeker absoluut behandeling nodig heeft, aangezien verzoeker “niet fel achteruitgaat”, hoewel hij zijn medicatie niet inneemt. Verzoeker ontkent formeel ooit verklaard te hebben dat hij zijn medicatie niet zou innemen; verzoeker neemt stipt de hem voorgeschreven medicatie wel degelijk in. De bewering als zou verzoeker zijn medicatie niet innemen, vindt, behoudens de foutieve weergave door de ambtenaar-geneesheer, nergens steun in het administratief dossier. De motivering van bestreden beslissing is m.a.w gesteund op de onjuiste premisse dat verzoeker zijn medicatie niet zou innemen, zodat de motivering manifest gebrekkig is, i.e. een motiveringsgebrek dat de nietigverklaring van de beslissing rechtvaardigt

- Ook de stelling van de ambtenaar-geneesheer als zou er geen felle achteruitgang van verzoeker waarneembaar zijn, kan niet worden weerhouden. Opdat de ambtenaar-geneesheer de evolutie van de psychische toestand zou kunnen beoordelen, dient hij uiteraard over twee referentiepunten te beschikken. Uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verzoeker door de ambtenaar-geneesheer twee maal werd onderzocht. De ambtenaar-geneesheer kan zich derhalve niet uitspreken

over enige evolutie in de gezondheidstoestand van verzoeker, zodat ook om die reden de motivering van de bestreden beslissing als gebrekkig dient beschouwd te worden.

ii. M.b.t. de beoordeling van de fysieke klachten van verzoeker

M.b.t. de fysieke klachten van verzoeker (lumbale pijn, discartrose, hoofdpijn, angor, arteriële hypertensie, gastro-enteritis, refluxoesofagitis) oordeelt de ambtenaar-geneesheer in zijn evaluatie dat deze niet als ernstig kunnen worden beschouwd "gezien meer informatie ontbreekt." Deze conclusie van de ambtenaar-geneesheer is toch wel bijzonder kort door de bocht. Indien er onzekerheid bestaat nopens de ernst van de in het medisch attest weergegeven aandoeningen, beschikt de Staatssecretaris en/of de ambtenaar-geneesheer immers over de mogelijkheid om de mededeling te vragen van bijkomende medische stukken. (cfr. infra) Verzoeker heeft echter nooit de vraag gekregen van de Staatssecretaris of de ambtenaar-geneesheer om bijkomende toelichting te verschaffen nopens de ernst en de aard van de bij de aanvraag meegedeelde aandoeningen. Louter op basis van de afwezigheid van "meer informatie" m.b.t. deze aandoeningen -informatie welke nota bene nooit werd gevraagd van verzoeker- kan niet met zekerheid worden gesteld dat de kwestieuze fysieke aandoeningen van verzoeker niet ernstig van aard zijn. De motivering van de ambtenaar-geneesheer op grond waarvan hij het ernstig karakter van de aandoeningen betwist, is derhalve niet adequaat, noch pertinent en is constitutief voor een manifeste schending van de materiële motiveringsverplichting."

2.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, zoals geschonden geacht door de verzoeker, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624, RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.1.3.1. Verzoeker betoogt dat de vaststelling door de ambtenaar-geneesheer dat hij zijn medicatie niet meer neemt geen steun vindt in het administratief dossier. Uit het advies van de attaché-geneesheer blijkt evenwel duidelijk hij die vaststelling gedaan heeft op basis van twee door verzoeker op 18 oktober 2010 aan de verwerende partij overgemaakte medische getuigschriften, met name van 21 september 2010 van dr. H. T., psychiater en van 11 oktober 2010 van dr. B., psychiater.

2.1.3.2. De voormelde attesten werden door verzoeker zelf bijgebracht, die aldus de verantwoordelijkheid draagt voor de informatie die erin vervat zit. In beide medische getuigschriften, die terug te vinden zijn in het administratief dossier, verklaren de artsen dat verzoeker zijn medicatie niet inneemt. De stelling van verzoeker, dat de bewering dat hij zijn medicatie niet zou innemen geen steun vindt in het administratief dossier, mist derhalve feitelijke grondslag. Bovendien merkt de Raad samen met de verwerende partij op dat de ambtenaar-geneesheer zijn verslag heeft opgesteld op 3 november 2010, en dus zeer kort volgend op de datum waarop de voornoemde medische getuigschriften werden gedateerd.

2.1.4.1. Waar verzoeker vervolgens poneert dat de ambtenaar-geneesheer niet kon oordelen dat er geen felle achteruitgang waarneembaar is omdat het inschatten van de evolutie van een psychische toestand impliceert dat hij over twee referentiepunten beschikt, wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer stelt wat volgt:

"De enige aandoening die ik in dit dossier kan weerhouden als een aandoening waarvoor hij opgevolgd wordt, is dus het psychisch lijden. Echter, ook wat deze aandoening betreft, blijkt dat betrokkene, hoewel hij medicatie voorgeschreven krijgt, deze niet inneemt. Nergens blijkt dat de psychische toestand van betrokkene hierdoor fel achteruit is gegaan. Bijgevolg kan ik niet weerhouden dat betrokkene deze behandeling absoluut nodig heeft."

2.1.4.2. Hierboven werd reeds vastgesteld dat op grond van de in het dossier opgenomen gegevens genoegzaam kon worden gesteld dat verzoeker zijn medicatie niet neemt. Aangezien de bewijslast voor de gegrondheid van een aanvraag per definitie bij de aanvrager zelf rust, komt het aan verzoeker zelf toe, indien hij van oordeel is dat zijn toestand verslechtert, om dienaangaande de nodige bewijzen bij te brengen en dus de referentiepunten waarvan sprake moet aanleveren door het actualiseren van de medische gegevens. Thans kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoeker geen documenten aan het bestuur heeft overgemaakt die aantonen dat zijn toestand sinds de laatste consultaties naar aanleiding waarvan de attesten van 21 september en 11 oktober 2010 werden opgesteld, zou zijn

achteruit gegaan. De verwerende partij kon op basis van die feitelijke gegevens dan ook in redelijkheid beslissen dat niet is aangetoond dat verzoeker de voorgeschreven behandeling absoluut nodig heeft, en dat verzoeker niet aan een aandoening lijdt die zonder behandeling levensbedreigend is of een risico inhoudt voor zijn integriteit.

2.1.5.1. Vervolgens betoogt verzoeker dat het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat de fysieke klachten van verzoeker niet als ernstig kunnen weerhouden worden daar informatie over de ernst ervan ontbreekt, een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht, omdat verzoeker nooit door de verwerende partij werd uitgenodigd om bijkomende stukken voor te leggen.

2.1.5.2. Verzoeker had de mogelijkheid om bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter alle, volgens hem nuttige, stukken over te maken. Hij betwist het oordeel niet dat de nodige informatie ontbreekt, doch voert in wezen aan dat het aan de verwerende partij was om bijkomende informatie op te vragen. Hij kan hierin niet worden gevolgd : wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, niet onderbouwd is met bewijskrachtige stukken, moet het bestuur de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – niet op de hoogte stellen of uitnodigen om hieromtrent zijn mening te geven. Artikel 9ter voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst. Deze bepaling voorziet niet de verplichting dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, mee zou helpen staven. Deze verplichting berust bij de aanvrager zelf. Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken.

2.1.6. Gelet op de voorhanden zijnde informatie in het dossier, kon de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding steunen op het advies van de attaché-geneesheer waarin deze stelt dat uit de beschikbare gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor verzoekers leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van overname, om te concluderen dat het aangehaalde medisch probleem niet kon worden aangenomen als grond om de verblijfsvergunning toe te kennen aan verzoeker. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.1.7. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Hij betoogt wat volgt:

“Een zorgvuldige totstandkoming van een administratieve beslissing vereist evenwel dat de beslissing wordt genomen op basis van objectieve elementen, zeker als deze in het bereik liggen, en niet louter op basis van vermoedens en gissingen. De bestreden beslissing is manifest in strijd met deze zorgvuldigheidsverplichting. Zoals hoger uiteengezet, heeft de Staatssecretaris de ernst van de fysieke klachten, zoals meegedeeld in het medisch attest van dr. E. dd. 11.08.10, nl. zondermeer van de tafel geveegd, zonder de minste duidelijkheid of zekerheid terzake. De Staatssecretaris of de ambtenaar-geneesheer konden echter op eenvoudige wijze de bijkomende en noodzakelijke informatie verkrijgen m.b.t. de ernst van de fysieke aandoeningen:

- verzoeker kon bijv. worden uitgenodigd om bijkomende attesten (van geneesheer-specialisten) toe te voegen aan het administratief dossier, zoals dit in andere dossiers (gekend aan de raadsman van verzoeker) klaarblijkelijk wel gebeurt (stuk 3)

- de ambtenaar-geneesheer kon zelf bijkomend onderzoek uitvoeren (of laten uitvoeren door geneesheer-specialisten) m.b.t. de fysieke problemen van verzoeker, hetgeen blijkens het administratief dossier nooit is gebeurd

Door in weerwil van deze mogelijkheden, zonder de minste zekerheid en louter op basis van vermoedens en giswerk, te stellen dat de fysieke aandoeningen niet als ernstig kunnen worden weerhouden, is de bestreden beslissing tot stand gekomen in strijd met de zorgvuldigheidsverplichting.”

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op en correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van haar beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op de daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.3. Uit het verslag van de attaché-geneesheer blijkt dat hij op basis van de medische getuigschriften van dr. D. E. van 11 augustus 2010 afleidt dat verzoeker lijdt aan een hele resem klachten, met name lumbale pijn, discartrose, hoofdpijn, angor, arteriële hypertensie, gastro-enteritis en refluxoesofagitis. De attaché-geneesheer stelt vast dat verzoeker geen nadere gegevens voorgelegd heeft die die diagnoses kunnen bevestigen, zoals onderzoeksresultaten, en dat de ernst van de aandoeningen, die in heel variabele vorm kunnen voorkomen, evenmin wordt aangegeven.

2.2.4. Uit hetgeen reeds in het eerste middel werd gesteld, blijkt dat de verwerende partij, op grond van het advies van de ambtenaar-geneesheer genoegzaam kon komen tot de conclusie dat geen verblijfsmachtiging om medische redenen kon worden toegekend. Daarbij werd in overweging genomen dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de verzoeker ligt. De zorgvuldigheidsplicht waarop verzoeker zich beroept, rust ook op hem, als aanvrager (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Dat de bestreden beslissing tot stand zou zijn gekomen middels vermoedens en gissingen, kan dan ook niet worden gevolgd, nu werd vastgesteld dat op grond van de voorliggende gegevens geen aandoening kon worden weerhouden die een verblijfsrecht op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou verantwoorden en verzoeker geenszins de kennelijke onredelijkheid daarvan heeft aangetoond. Reeds hierboven werd geoordeeld dat er geen verplichting rust op het bestuur om, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, verzoeker uit te nodigen om bijkomende attesten neer te leggen. Dat dit in andere dossiers wel zou zijn gebeurd, doet daaraan geen afbreuk, nu op geen enkele wijze wordt aannemelijk gemaakt dat het om identieke gevallen zou gaan. Evenmin toont verzoeker aan dat *in casu* de attaché-geneesheer verplicht zou zijn geweest om een bijkomend onderzoek te voeren, of dat deze, door dat niet te doen het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

2.2.5. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS